

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 9ον ΑΡ. 793
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΜΠΤΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 15 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Ο Βασιλεὺς Γεώργιος τῆς Ἀγγλίας παρατηρῶν ἀπὸ τὰ χαρακώματα τοῦ Δυτικοῦ μετώπου διὰ τη-
λεσκοπίου τὸν βομβαρδισμόν τῶν ἀπέναντι Γερμανικῶν θέσεων.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
34-27 Σεπτεμβρίου 1916

Εσωτερικά
Μετά την παραίτηση της Κυβερνήσεως Καλογεροπούλου, ο Βασιλεύς ανέθεσε τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως εις τον κ. Δ. Στεφανίου, ο οποίος όμως ήργηθη άσθενών.
— Κατόπιν άντέβη δ' σχηματισμός Κυβερνήσεως εις τον καθηγητήν του Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρου, όστις και εδέχθη.
— Η νέα Κυβέρνησις κατηρώσθη ως εξής: Σπ. Λάμπρος, Πρωθυπουργός και Υπουργός της Παιδείας, Εδμ. Ζαλοκώστας τέως Πρωθυπουργός των Εξωτερικών, Γεω. Αργυροπούλου τιμητάρχης Υπουργείου Συγκοινωνιών Υπουργός της Συγκοινωνίας, Σωμρ. Τζανουλιτάς, διευθυντής του Γεν. Λογιστηρίου Υπουργός των Οικονομικών, Νικ. Δράκος υποστράτηγος άν άποστρατείε Υπουργός των Στρατιωτικών, Α. Τσελός νομάρχης Υπουργός των Εσωτερικών, Ν. Αποστολίδης καθηγητής του Πανεπιστημίου Υπουργός της Έθν. Οικονομίας. Τών Ναυτικών ποραιώνει ο κ. Δαρμανός.
— Η άρκομοσία των νέων Υπουργών έγινε την μεσημβρίαν της Τρίτης.
— Εις τας Καλάμας άπεβίβασθη Γαλλικών άγρια το όποιον παρέλαβε άρκετους άξιωματικούς και όπλίτας προσχωρήσαντας εις το έθνικόν κίνημα.
— Ο Γάλλος Ναύαρχος κ. Ντε Φουρέν ε-ζήτησεν όπως έκτελεσθούν τα άνεκτέλεστα ελοεία εκ της τελευταίας νότας της 'Αντάντ, θέσας προθεσμίαν μέχρι της μεσημβρίας της Τετάρτης.
— Μεταξύ Σύρου και Πειραιώς ένα Γερμανικόν ύποβρύχιον έκαγονιοβόλησε το 'Ιταλικόν ευδρομον 'Πόλις' της Κατάνης, προ-ζήτησαν μικράς ζημίας.
— Η Κυβέρνησις της Έθνικής 'Αμύνης εφάρσεν εις την Σάμον όκου έγινεν άνθου-σιωδώς δεκτή.
— Έπειτα μετέβη εις Χίον και Μιτυλήνην, όπου έγιναν άποδεψιακά ύποδοχα.
— Έκείθεν δέ την Κυριακήν άνεχώρησε διά Θεσσαλονίκην.
— Εις την Θεσσαλονίκην έγινεν άποδεψιακή ύποδοχή εις την Κυβέρνησιν του Έθν. Κινήματος την Δευτέραν το βράδυ.
— Κατόπιν της καταλήψεως υπό των 'Ιταλίων όλης της Βορείου 'Ηπειρου, το Ε' Σώμα Στρατού μετεστάθμευσεν από 'Ιωάννινα εις Άρτα.
— Οι 'Ιταλοί κατάλαβον και το άκρωτήριον Στύλος της 'Ηπειρου.
— Εις το Μακεδονικόν μέτωπον οι Σέρβοι και οι Άγγλοι κερδίζουν συνεχώς έδαφος.
— Οι Σέρβοι έκυριεύσαν τας θέσεις βορείως του Ποζάρ και προελαύνουν άπειλούν-τες το Μοναστήριον.
— Μικρών Γαλλικών άγρια άπεβίβασθη εις Πειραιά διά να φρουρή μίαν αίθουσαν άνα-μονής των εις Θεσσαλονίκην άναχωρούντων έδελοντών.
— Την Κυριακήν το άπόγευμα εις το Ζάππειον έγινεν η κλήρωσις του Λαχείου του Στόλου. Τά α' κέρδος των 80 χιλιάδων έκέρ-δυσεν ο άριθ. 38129.

ΤΑ ΑΜΑΞΙΑ

Έγένετο λόγος περί διασήμων κυνηγών και άνεφέροντο πολλά ένδοξα όνόματα και ένδο-ξότερα κατορθώματα. Όλοι είχαν να πούν κάτι, μονάχα ένας εκ του όμίλου έμνευ ά-φρονος.
Τόν ερωτήσαμε:
— Καλή, ούτ' δέν ξέρετε κανένα περίφη-μον κυνηγόν; Όλοι μας άνεφέραμε κάποιον κυνηγόν άξιον ένδοξοφροντος. Σεί, δέν έγγω-ρίσατε κανένα;
— Ναί, άπάντησε. Ξέρω ένα κυνηγόν, ο ό-ποιος φερμάει το θήραμα του καλλίτερα από όλους τους κυνηγούς που άνεφέρατε.
— Περιεργον, είπαμε. Ξέρετε ένα τέτοιον κυνηγόν διάσημον και τον άγνοούμεν ήμεις;
'Αλλά που είνε αυτός ο φοβερός κυνηγός σας;
— Είς τας 'Αθήνας.
— Άδύνατον!
— Και όμως εύρίσκειται, σάς λέω, μέσα στάς 'Αθήνας.
— Κυνηγός μέσα στη πόλι;
— Μάλιστα, μέσα στη πόλι, μπροστά στη μύτη μας και άπορώ πώς δέν τον βλέπετε.
— Δεικνύσατε;
— Διόλου μάλιστα.
— Πώς τον λένε επί τέλους;
— Άμαξά, άνεκοίνοσε με την άπλότητα, την όποιαν έχουν όλοι οι μεγάλοι άποκαλύ-ψεις.
Έξεφράσαμεν άπορίαν:
— Άμαξάς και κυνηγός;
— Διόσμιμος, είπε. Κάθε άμαξάς είνε και δαιμόνιος κυνηγός. Κυτάξατε εκεί κάτω τους σταθμεύοντας άμαξάδες.
Και ένθ' έλεγε ταύτα μας έδείκνυε τους σταθμεύοντας άμαξήλατας της πλατείας της 'Ομονοίας.
— Ε, τί; του είπαμε.
— Βλέπετε πώς στέκονται φερμάροντες; Δέστε τώρα πώς όρμούν κατά των διαβητών. Σε καθένα από αυτούς άνακαίλνπτον και ένα θήραμα. Άδίσφορο άν κανείς από τους δια-βητάς που περνούν δέν έμψηκε ποτέ στη ζωή του σε άμαξί, ούτε σκέπτεται να το πράξη. Μόλις ίδον διαβήτην πλησιάζοντα πηγαίνον πίσω αυτόν με το άμαξί τον, φω-νάζοντας: «Κύριος, έδω είμαι!»
— Κάνον τή δουλεία τους οι άνθρωποι, είπα.
— Ναί, αλλά δέν άφίνουν και τους άλλους ανθρώπους να κάμουν τή δική των δουλεία.
— Πώς αυτό;
— Για δέστε τί σύγχυσιν και άναστάσιον προξενούν κάθε στιγμή εις την κυκλοφορίαν της πόλεως. Προχωρούν, ύποχωρούν, αναστρέ-φονται έμποδίζον τον κόσμον να διαβή. Δέν είνε πλέον πλατεία αυτή η της 'Ομονοίας, αλλά δρόμος μετ' έμποδίων, τρομοκρατία.
— Άλλά τί μπορούσε να γίνει;
— Να μη σταθμεύουν όλα αυτά τα άμαξία εις την πλατεία και να την πολιορκούν νυ-χθημερόν. Ούτε οι άμαξάδες κερδίζουν χρή-ματα, συναθροίζόμενοι εις ένα και το αυτό μέρος, ούτε οι διαβήτην μπορούν να κυκλο-φορήσουν ελευθέρως. Ένθ' άν άλλαζαν τό-πον σταθμεύσεως τα περιστεύοντα άμαξία και έστάθμευον με τα νοήματα, με την οειράν των δλιγώτεροι καθ' έκαστην εις την 'Ομό-νοιαν και αυτοί θα έκέρδιζαν περισσότερα χρήματα, αλλά και η πλατεία δέν θα ήταν ένα παλάσιον άμαξοπληγίων.
— Και διατί δέν έπιβάλλεται αυτή η τάξις;
— Διότι έπιβάλλεται η άταξία, άπάντησε.
Έπειτα από όλίγον μας είπε:
— Άλλά η μεγαλητέρα ένόχλησις παρατη-ρείται την νύκτα. Άνθρώπος, ο όποιος θέλει να περάση τη νύκτα, εις τα κέντρα της πό-λεως, από το ένα πεζοδρόμιον εις το άλλο, πρέπει να έχη την όπομιον του 'Ισβ. Μό-λις έμφανισθή άμέσως δέκα άμαξία τον κα-ταδιώκουν και του άποφράσσουν τον δρόμον.
«Έδω είμαι, κύριος!» 'Η κραυγή αυτή άν-τίζει φοβερότερος άφ' ότου θ' άνηχησεί η της Δευτέρας Παρουσίας. Φυσικά όλοι οι

διαβήτην δέν χρειάζονται άμαξί και τότε μόλις δούν οι άμαξάδες ότι δέν έπέτυχον το θήραμα των, άδιαφορούν διά την ζωήν του. Στρέβουν δεξιά, άριστερά, βάζουν στη μέση των πωχόν άνθρωπον, τον μπλέκουν, τον τυραννούν, τον τρομάζουν. Μίαν τιμωρίαν άποσδηότες πρέπει να ύποσχη, άπου δέν έχει κάθε βράδυ διάθεσιμον δια τάλληρον για ένα λόγιππον. Άλλά και άν το είχε, δέν θα έφθαινε, διότι μόλις κατορήθ' από ένα άμαξί, άμέσως έπιτίπτον έναντιόν του όλα δέκα άμαξία, έτοιμα να του πά-ρουν και αυτό το τάλληρον. Κάποτε είπα εις παρόμοιαν σκιήν μαρτυρίαν: «Μά, ά-θροποι, τώρα μόλις κοτέβηκα από το ά-μαξί». Άλλά έλαβα την άπάντησιν, ότι έ-πρεπε να πάω και με το δικό των άμαξί διά συγκρίνω την ταχύτητά μου. Τι μου λέτε, λοιπόν, για διασήμων κυνηγών των άθων, συνεπώς, όταν έχομε τέτοιους κυνηγούς της πόλεως.
— Αύτό; είνε ο άγών της ζωής, παρετή-ρησε ένας από τους άκροατάς. Άλλως γνω-ρίζετε ότι το άγώνι ζωής τον άγώνιαν.
— Άλλά αυτό το άγώνι και οι ένόχλησις του έχουν άποκομιδή ένδειξις των άστυνο-μίων, άπεκρίθη.
— Δέν βαρύνεσθε. 'Η άστυνομία κάθε τόσο και δημοσιεύει και μίαν διάταξιν, αλλά που να την άκούσουν οι άμαξάδες. Μάλιστα αυτή χρησιμεύει γ' άνομιε ήμεις οι πολίται το εξ άμαξής, όταν την ύπενωμίζομεν εις τόν παροβήτην της. Άφήστε τί γίνεται με το ά-γώνι των άμαξών. Προχθές για ένα άγώνι από την 'Ομόνοιαν εις το Ζάππειον ένα μό-νιππον μου έπήρε ένα τάλληρον. Πώς το λέτε αυτό, κύριε; προσέθεσε με θυμόν.
— Το λέμε άφ α ρ ι μ α ξ ί άπάντησεν ένας ύδιόφορος.
Ο Συμπληρωστικός

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Θέατρον Κυβέλης.—Το «Πανόραμα του 1916» άπανλήθη και το Σάββατον το βράδυ και την Κυριακήν το άπόγευμα. Την Κυριακήν το βράδυ έπαλχθη διά 4ην φοράν το «Κουρέλι» με κατα-πληκτικήν συρροήν κόσμου, άντεσαν τόν πρώ-τον του παραστάσεων! Την Δευτέραν δέ έδδθη η άκατάλληλος διά κυρίας φάρσα «Κορράλι και Σια».
Διά την Τετάρτην το βράδυ έπαλθη η περμι-ρα το «Παραδών» του Τραβέρσι, που προηγή-ται ότι θα έχη πρώτης τάξεως έπιτυχίαν.
Θέατρον Μ. Κοτοπούλη.—Έως την Κυ-ριακήν το βράδυ στο θέατρον τοτου έπαίζοντο τα έπειτα «Παναθήναια», την δέ Δευτέραν έπα-νελήθη η «Ή όραία Μαρκεσίτσα».
Θέατρον «Κεντρικόν».—Ο Παπαγάλος του 1916 έφθασε την Δευτέραν εις την 10ήν του παραστάσιν με άμελιωτόν συρροήν κόσμου. Την Κυριακήν το βράδυ έπαλχθη δ' «Δουδοβίκος 11ος» με μεγίστην έπιτυχίαν και με καλλιτεχνικώτατην δραματικήν εμφάνισιν του κ. Φόρστ.
Σήμερον Πέμπτην δέ δόθη εις το θέατρον τοτου η τιμητική της Κας Ροζαλλας Νίκα, την όποιαν σύσσωμος η 'Αθηναϊκή κοινωνία θέσπειση να τιμήση, όπως έκδηλώση τον θαυμασμόν της πρής την έξαιρετικήν καλλιτέχνίδα του Έλλη-νικού Θεάτρου.
Θέατρον «Αλάμπρας».—Απόψε εις το θέα-τρον της «Αλάμπρας», δίδεται η τιμητική της έλκεκτοτάτης και φιλοτιμοτάτης καλλιτέχνιδος του διάσου τουτου διδου Ρίτας Δημητριοπού-λου, που η φωνή της, η όπλοκρίσις της, η ζήλα-της και τα λοιπά καλλιτεχνικά της χαρίσματα της δίδουν μίαν έκλεκτήν όσιν εις το θέατρον μας. Κατά την σημερινήν τιμητικήν της θα δο-θούν τα «Επινίκια» εις τα όποια δημιουργεί έφάλας ρόλους. Έπείκτως θα συμμετάχουν εις αυτά και ο κ. Σπ. Δημητριοπούλου, ο πατέρας της, ο γνωστός μας κωμικός, με νέας ακήρας έπιθέδας γραφίσας. Όμοιος θα συμμετάχουν και τα χαριτωμένα Νεφέρικια. 'Η έπιτυχία της τιμητικής ταύτης προηγήνεται όλος έξαιρητική.
Κατά τας τελευταίας ημέρας εις την «Αλάμ-πραν» έπαλχθησαν, εκτός των «Επινικίων του

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΟΙ ΑΓΥΜΝΑΣΤΟΙ ΜΑΣ ΓΥΜΝΑΖΟΜΕΝΟΙ

— Μία έπίσκεψις ις στο 34ον πεζικόν σύν-ταγμα
— Θεωρία, γυμνάσια, προστάγματα... εθδμρία
— Πώς εκπαιδεύονται οι νέοι στρατιώται
— Έπαισδία και άφαιδρότητες
— Έγίναμε Κράττος στρατιωτικών;
— Τί λέγουν οι άξιωματικοί, διαξιωμα-τικοί και όπλίται.
Βεβαία θα έχετε πολλήν περιέργειαν να μάθετε πώς περιούνην την στρατιωτικήν των ζωήν οήμερον οι άπατερόντες την έλκεκτο-τέραν κοινωνικήν μεριάδα, λόγω ήλικίας και θέσεως φυσικά, άγνήμαστοί μας, και ειδικώ-τερον οι άπαλαγέντες των άπογραφών 1898 και 1899. Είμεθα δδδ βέβαιοι ότι έχετε έκ-τακτον την περιέργειαν αυτήν, εκ του γεγο-νότος ότι τα όλίγα εκπαισδία, τα δημοσιευ-θέντα εις συναδέλφους, μέχρι τούδε, άπευ-λεσαν το ζήτημα τής ημέρας εις όλους τους κύκλους και εις όλα τα κέντρα.
Διά να γνωρισώμεν εις τους ημετέρους ά-ναγνώστας μερικά άληθώς άκριά σημεία από την ποικίλην αυτήν ζωήν, έπεχειρήσαμεν μίαν δημοσιογραφικήν έκδρομήν εις τους στρα-τώνας του 34ου πεζικού συντάγματος της 6-ποιας παραθέομεν, έδω τας έντυπώσεις.
Είς το 34ον πεζικόν Σύνταγμα
Το τράμ των Άμπελοκήπων, το όποιον πέρνομεν από την 'Ομόνοιαν, μας φέρει πρδ της πλατείας των στρατώνων.
Κατερχόμεθα και η προχωρούμεν πρδς αυτήν. Τρείς διμοιρίαι γυμνάζονται εις άπόστασιν τινά άπ' αλληλάν.
Ερωτώμεν ένα σσκοπόν, ο όποιος μας πλη-ροφρεί ότι οι τρείς αυτοί διμοιρίαι άποτε-λούν τόν 2ον λόχον.
Πλησιάζομεν διάδ τα παρακολουθήσομεν τας άσκήσεις εκ τουί πλησίον.
Ο διοικητής του Λόχου λοχαγός κ. Άν-δρας Άλεχός, άκούσας, ζωηρός, άεικίνη-τος, άλγιστος στρατιώτης, αλλά ζέντελμαν (άνώτερος), έκπληκται τας άσκήσεις δια-κό, με πολυ-πολύ ένδιαφέρον. Πολλούς γυμνάζει ο ίδιος τωις στρατιώταις του. Δέν τόν διαφεύγει τίποτε, άπολύτως τίποτε.
Όλίγον παρήμεν ο νεαρός ύπολοχαγός κ. Άθανάσιος Μαντζώρος άνατίσσει μίαν κί-νησιν εις μίαν διμοιρίαν. Ένας τύπος μορ-φομένον, καλώς κατηχημένον άξιωματικό. Τα προστάγματα του δέν έχουν την συνήθη στρατιωτικήν ραχμύτην. Τα καθίστα πολύ άκρόατος η φωνή του η πολύ γλυκύη.
— Μεταβολή... Μάδρσ!
Πράγματι το παραγγέλμα δίδόμενον εις ένα τόνον μουσικόν προσδίδει πολύ εις την διάθεσιν των όπλιτών.
Όλοι είνε καταγορηστέμενοι μαζί του. Και έκείνος όμως ύπερβαίνει τας προσδοκίας των.
1916, ο «Άγαπητικός της Βασκοπούλας» και «'Η λύρα του γέρω» — Νικόλας.
Θέατρον «Πανελλήνιον».—Ο θίασος της κ. Φωφές Γεωργιάδης κατά τας τελευταίας ημέρας έπαίξε το «Ροξ πανταλόν» και την 'Αγνοστον.
Ο Θεατρικός

Τώρα γυμνάζεται ένώπιόν μας η 1η δι-μοιρία.
Ο λοχίας κ. Γεώργ. Παπαγεωργόπουλος, ένα μορφομένο παιδί, γερόντο ζων και δε-ξιν εις την άργασίαν του προκοπεί φιλοτί-μος του στρατιώταις του.
Θέλει η διμοιρία του να είνε, αλήθεια, πρώτη άπ' όλους στο γυμνάσιον, όπως είνε και στην άριθμησι. Και χωρίς να κουράζε-ται, πάντοτε πρόθυμος, ευγενής, δίδασκει, έκτελεί, παροτρύνει.
— Προσέξτε παιδιά! Στήν προσοχή... κ.τ.λ.
Πάντοτε με κέφι, με διάθεσιν.
'Η πρώτη διμοιρία έκτελεί ένα έλεγμόν. Το βήμα των άνδρων είνε τελείως κανονικόν. Δέν θα έπαρίστανε κανείς βέβαια μίαν τέ-τοιαν ταχτείαν πρόδον, διότι, ως γνωστόν, το βήμα είνε ο καθρέπτης της στρατιωτικής άγωγής και έμφανίζει το σό όλον της προ-όδου. Καλό βήμα—καλός στρατιώτης. Είς ένα έξιωμα αυτό.
Το παράστημα θανυστόν. «Όταν έλσκά-ρη» κανείς έμφανίζει με μίαν ευγενή παρα-τήρησιν ο δεκανεύς κ. Προκόσιος Μόρκου.
Ένας ύποξισμοτικός αλήθεια ύποδειγμα-τικός, άξιος του καθήκοντός του, αλλά και με την ικανότητα. Σάν ηχημέος Σουτδός γυ-μαστής έκαιμε την έννομιάν του πρότυπον του συντάγματος.
Μας γεννάται μία διάθεσις να τον πλησιά-σωμεν και να τον συγχωρήσομεν. Άλλά τώρα δέν έχει καιρόν. Έπιφυλάσσομεθα διά το τέλος.
'Επίσης ο δεύτερος δεκανεύς κ. Μιχαήλ Χιωτίνης, δραστήριος, έργοητικός, έκτελεί τα καθήκοντά του, κατορθώνων να συνιδύ-ξη την στρατιωτικήν ψυχρότητα με μέριμναν άδελφικήν. Είς άξιοπαράτητον αυτό.
Και ο δεύτερος λόχος έκακολυνθεί τα γυ-μνάσιά του.
Ο έπιλοχίας κ. Άπόστολος Σωτηρίου, παν-ταχού παρών και... τους πάντας πληρών με την άδίστακτον ευθυμίαν της προθυμίας του. Έργάζεται σάν «άντρα» του λόχου προήγατι, όπως λέγεται κοινώς. Μερινύ για όλους και για όλα με άκρίβειαν μοναδικήν.
'Επίσης ο λοχίας κ. κ. 'Ιωάννης Κανά-ρης, Μάνιος, Γ. Χατζάκης και Γ. Μαρτίνας, με την ίδιαν διάθεσιν, προθυμίαν και τέχνην κατορθίζουν τας άσκήσεις των.
Είς η ώρα της άργασίας, και όλοι συνα-γομίζονται ποιος να παραμύνη την καλλι-τέραν.
— Και μερικά έντεράβη
Έγχετα από όλίγην ώραν τα γυμνάσια τε-λειώνουν.
Οι ύποσώφιστοι μας πρέπει να άναπαυ-θούν όλίγον διότι άρχίζει η θεωρία.
Έπωφελομέσθα της μικρής αυτής διακο-πής και πλησιάζομεν ένα ένα τους άξιωμα-τικούς και διαξιωματικούς διά να ζητήσω-μεν τας έντυπώσεις των.
Όλοι μ' άπαντον σκεπασμένους.
Θαίμασις. Πολλή σύνομα θα έχομεν τε-λείους στρατιώταις.
— Διακρίνετε διάθεσιν; τους ερωτώμεν.

— Έβαλαν κάτω τους νεοσυλλέτους, τα παιδιά των έκιοι χρόνον. Σά; βεβαιώμεν ότι πολύ τους ύπερεπτον. Είς η καλλίτερος διμοιρία αυτές που βλέπετε. Πρώτης τάξεως όπλίται.
— Υπερβαίνουν τας προσδοκίας σας η ύπο-λείπονται, επαναλαμβάνομεν.
— Υπερβαίνουν φυσικά, μας άπαντούν. Κατά το μάλλον και ή τον άνθρωποι μη γνο-ρίζαντες την σκληραγωγίαν, τον ήλιο, τον ιδρώτα, την σκόνη... τί λέτε! Δέν έπεριμένα-μεν βέβαια.
— Τι λέγουν και οι στρατιώται
Πλησιάζομεν τους όμίλους των στρατιω-τών. Τους ερωτώμεν διά του άνωτέρους των, διά την ζωήν των, διά τις έν γένει έντυπώ-σεις των.
— Ο κ. λοχαγός μας, άπαντούν, είνε ένα σωστό μάλα. Ένας πατέρας αληθινός.
— Άμ' ο κ. Μαντζώρος; Πάει πίσω;
— Άπ' άγαντίας. Είς άγαπήνός πολύ εις τους άνδρας του. Τέτοιους άξιωματικούς να είχαμε...θα είμαστε από καλό μεγάλοι.
Άλλοι συμπληρώνουν.
— Και ο έπιλοχίας κ. Σωτηρίου ίδιος.
Και άραδιάζονται όνόματα με τα καλλίτερα κοσμητικά.
— Και ένα έπεισδίου
Μας διηγείται εις στρατιωτική του δευτέ-ρου λόχου έν άρκατά νόστιμον έπεισδίου «λα-βόν χώραν» εις μίαν θεωρίαν προχθεσινήν.
Ο δεκανεύς άνέπτυσσε τόν όριμόν της Παροίας.
Όμιλησε άρκατά, προσπαθών να μεταδώση τας περ της «Μεγάλης Μητέρας» ιδέας του. Όταν τέλο; ένόμισεν ότι είνε τελειώση άπε-τάθη έπρος ένα στρατιώτην, ζητών να του επαναλάβη «με δικά του λόγια» τόν όρισμόν.
Ο στρατιώτης, ελπίδι ότι δέν είνε έννομη, κατά την γενικήν αντίληψιν, τούς όρισμούς του δεκανέως, είνε διότι, καθ' ήμάς, έτσι ήθελε να αισθανέται, σπήνησε με λίγα έπι-γραμματα ταύτα λόγια.
Παράτα! Παράτα! είναι μία ιδέα που ζωντανεύει η σφοδρότης με την ίδια μουσική άρμονία! Με τόν ύμνον τόν Έθνικόν!
Τα λίγα αυτά λόγια, γεμάτα ιδέαν και αίσ-θημα ένεπνεύσαν τους άκροατάς τόνον, ώστε αναγνώσαν τον δάκτυλ με δλην των την καρδίαν.
Έρωτάτε δε ποιός ήτο;
— Ο κ. Ο. Κ. έπολιτικός!...
Έρωτάτε πώς σκέπτονται οι Έλληνες της σημερον.
— «Έγίναμε κράτος στρατιωτικόν!»
Δέν μπορεί να ειπή κανείς τίπο ε άλλο διαν ιδή τους σημερινούς άξιωματικούς μας και όπλίτας, όπως τους περιεγράψαμεν προη-γουμένως.
Και πώς θα ειπή το αντίθετον όταν ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου, ένας έφορι-στής και ένας μεγαλέμπορος, γίνεται τέλειος στρατιώτης έντος όλίγων ημερών;
Α. Συγγ.

Ο ΓΕΡΩ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

— 'Ε! γέρω! άνοιξε μας. 'Εφώναζαν ένα πρωί πρὸς δύο χωρικοὶ με κτυπήματα σὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ τοῦ γέροντος Θάνου.

— 'Ε! γέρω! 'Θά μᾶς άνοιξης λοιπόν;

— Σιγά-σιγά, παιδιά μου! 'Ακούστηκε ἡ βραγχὴ φωνῆ τοῦ γέροντος Θάνου ἀπὸ μέσα μὴν κάνειτε ἐστὶ λοιπόν! 'Θά τὴν ξυπνήσετε.

— Ποιὴν θὰ ξυπνήσουμε;

— Νά! τὴν γερὰ μου! 'Εἶνε άρρωστη βαρὴ ἡ δυστυχισμένη. Τί με θέλετε ἐμένα, τέτοια ὥρα; εἶνε βαρεὶά ἀκόμα.

— 'Απόψε δὲ κὺρ Πέτρος, ὁ προδόντας, παντρεύει τὸ κορίτσι του.

— 'Ε; καὶ τί με μέλει; μένα;

— Δὲν εἶσαι βιολιστὴς;

— Κι' εἴπαιτα;

— 'Θὶ χορεύουμε ἀπόψε με τὸ βιολί σου.

— 'Η γυναίκα, παιδιά μου, πεθαίνει.

— 'Θά τὴν συντροφεύῃ κάποια γειτόνισσα, γέρω Θάνο.

Δὲν εἶνε καμιὰ γειτόνισσα ἐδῶ κοντά. Κι' εἴπαιτα, με τὴ καρδιά δὲ παίζω ἐγὼ βιολί; — 'Θέλουμε ἐμεῖς κορίδι. 'Εσὺ δὲ παίζεις μοναχά.

— Μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὴν γερὰ μου, παιδιά μου.

— Σκέψου, πῶς δὲ καρδίᾳς πολλὰ ἀπόψε, γέρω. 'Ο κὺρ Πέτρος, τὸ ξέρεις δά, εἶνε πολὺ πλούσιος!

— 'Ο,τι νὰ μοῦ δώσουν, δὲν ἀγοράζουν τὴν λύπη μου!

— 'Θά χάσῃς, γέρω Θάνο! δὲν παντρεύονται κάθε βράδι κι' ἄλλα κορίτσια, σὰν τὴν κόρη τοῦ κὺρ Πέτρος.

— Μὰ, δὲν εἴρεται κι' ὁ Χάρος, παιδιά μου, κάθε μέρα!

— 'Θέλῃς λοιπόν ἢ ὄχι; γέρω πές μας, νὰ πάμε ἄλλοῦ.

— 'Ο γέρος ἀγρίως μιά στιγμὴ, ἐκύταξε μέσα τὴν βαλτωμένη σὰν ἀγρίστη γερὰ του, ἀνεκφόρητα λιγάκι καὶ εἶπε σιγά-σιγά.

— Καλά... καλὰ... ὁδὸρω.

— Σὺ πέντε νὰ εἶσαι στὸ σπῆτι' ἀκουσες; Τὰ μεσάνυχτα δὲ ἀπιστρέψῃς ἐδῶ.

— 'Η γερὰ ἡ ἄρρωστη, στὴς τέσσερες ἀκούη τ' ἀπόγευμα, δὲν εἶχε ἀκόμη πεθάνει. 'Εἶπε ἐκτελέσει ὅλα τὰ χρεῖς τῆς πρὸς τὸν Θεὸν μετάλαβε τῶν ἀρχόντων μιστολῶν, καὶ τότε, εἶπε χάσει πειὶ ὅλας τῆς τὰ αἰσθησε. 'Αλλοίμονον, ὁ δυστυχισμένος γέροντας, πῶς εἶχε μὲζὺ τόσα καὶ τόσα χρόνια, ἐκὰ-

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΙΝΔΒΕΡΓ

Συνήθως οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ὀλίγα ὁμολογοῦν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά των, τὰς συνειδήσεις των ἢ ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν βαθυτέρων εἰσθημάτων καὶ θεμελιωδῶν γνωμῶν των.

— 'Ως ἐπὶ τὸ πλεόντων δὲ, προτιμῶν νὰ κάμνουν τὰς τοιαύτας ὁμολογίας με τρόπον, θέτοντες τὰ ὅσα σχετικά ἔχουν νὰ εἰποῦν εἰς τὸ στόμα ἡρώων καὶ ἡρώιδων τῶν ἔργων των.

Δὲν εἶνε ὁμοῦ ὀλίγοι καὶ οἱ συγγραφεῖς, οἵτινες τὰ θέλουν ἀπ' εὐθείας, ἢ τοῦλάχιστον ὑποδεικνύουν ποῖα ἐκ τῶν προσώπων τῶν συγγραμμάτων των διεκρινεῖν τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθημάτων των. 'Ὅπως ἔκαμεν δ' Ἀλέξανδρος Δουμάς πατὴρ.

Μία ὁμοῦ εἰλικρινὴς καὶ καθαροτάτη δὲσον παραστατικὴ, ἔρχος καὶ διδακτικότητὴ ὑπὸ πολλὰς ἐκδόσεις εἶνε ἡ ὁμολογία τὴν ὅποιαν ἔκαμε πρὸ τινος χρόνου ὁ μέγας Σουηδὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Ἀδωνάτος Στρίνδ-βεργ πρὸς ἑνα δανὸν κριτικόν. 'Η ὁμολογία εἶνε σύμφωνος καὶ ὑπὸ τύπον ἐρωταποκρίσεων, τὸσον δὲ παραστατικὴ, ὡς ὁμολογία καὶ ποιητικότητὴ, ὅστε προσλαμβάνει χαρακτῆρα δραματικῆς σκηνῆς.

— 'Ο δανὸς αὐτὸς κριτικὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Στρίνδβεργ 29 ἐν ὀλίγῃ ἐρωτήσεις.

— 'Απὸ τὰς ἀπαντήσεων τοῦ μεγάλου Σουηδοῦ συγγραφέως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ Στρίνδβεργ εἵχεται ὡς μεγαλύτεραν μεταρρυθμίσεων διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ἀφοσιωμένον τῶν Κρατῶν. 'Εκτὸς τούτου ὅτι

θητο ἐκεῖ κοντά τῆς καὶ τὴν ἔβλεπε ἐστὶ ἀνασθητὴ καὶ κίτρινη σὰν τὸ κερί, πῶς ἐροχάιζε βαθεῖα καὶ ἀκατάστατα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς.

— Μὰ δὲν ἀφίγουν ἐστὶ ἕνα πῶς πεθαίνει! 'Ὅσες οἰκονομίαι εἶχε ὁ γέρος τῆς ἐξέδουσε γιὰ φάρμακα καὶ γυαροῦς; τώρα δὲν τοῦ ἔμεναν οὔτε τὰ ἐξόδα τῆς κηδείας τῆς. Τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχισμένος;

— Τώρα ἐκτύπησαν στὸ ρολόγι ἡ πέντε ὥρες, καὶ ὁ γέρος καθότανε ἀκόμα καὶ ἐκτύπαζε μετὰ λύπην τὴν γερὰν του, πῶς ἡγωνίζετο γιὰ τὸ ξυπνήσῃ...

Μακριὰ, στὸ ἀρχοντοσπίτι τοῦ κὺρ Πέτρος, τὸ στολισμένον τῶρα με λούλουδα καὶ με φῶτα, ἀνυπομονοῦσαν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χορεύουν χωρὶς τὸ βιολί. Τὰ κορίτσια καὶ οἱ νέοι τρέχοντες πολλὰς φορὲς στὰ παράθυρα γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἐφάνηκε ὁ γέρος Θάνος μετὰ τὸ βιολί του, ἀλλὰ τίποτε δὲν βλέπουν.

— Τοῦ εἴπατε, βρε παιδιά, ἐρωτᾷ ὁ κὺρ Πέτρος, πῶς δὲ πληρωθῇ καλὰ;

— Βέβαια, τοῦ τὸ εἴπαμε κὺρ Πέτρο! ἡ γερὰ του ὁμοῦ πεθαίνει.

— Καλὰ! μὰ δὲν ἀφίγουνται ἐστὶ εὐκολα καὶ τρία εἰκοσιπεντάρινα!...

Στὴς ἔξη ὥρες ἡ γερὰ εἶχε τελεωθῇ! 'Ο γέρος Θάνος μὲδᾶκον, τὴν ἐκείσετὰ βλέψασα, τὴν ἐτύλιξε μετὰ τὰ πειὶ καθάρσιν σενδινόων ποιεῖται, τῆς ἐφόρεσε τὰ μακροῦν τῆς ῥούχα, τῆς ἔβαλε μιά μικρὴ Παναγίτσα στὸ σταυρωμένον τῆς χέρι, τῆς ἔδεσε σφιγνὰ-σφιγνὰ τὸ σαγόνι, ἀνὰ τὸ καυδὸν καὶ μόνον τῆς ἔκαμε τὸ σταυρὸν τῶν ἔκφυσε καὶ τὴν ἐφίλησε μετὰ σεβασμὸν, ὅπως δὲ φιλοῦσε μιά εἰκόνα στὴν ἐκκλησίᾳ, καὶ τῆς εἶπε λυπηρὰ.

— Σ' ἀφίγει γυναῖκα σου πῶς τώρα! πάω νὰ δουλέψω γιὰ τὴν κηδείᾳ σου.

— 'Επῆρε τὸ βιολίον του στὴ χεῖρ, καὶ ἔφυγε, χωρὶς κἄν νὰ κλειδῶσῃ! 'Ο θάνατος ἦτον ὁρεκτὸς γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σπῆτι' του!

— Δὲν ἀξίζεις οὕτε ἕνα εἰκοσιπεντάρινον γέρω! τοῦ εἶπε ὁ κὺρ Πέτρος μόλις τὸν εἶνε.

— Δόσε δὲ, σ' ἄρεσαι ἀρχόντα μου!

— 'Εκάθισε σὲ μιά γωνίᾳ ὁ γέρος Θάνος, καὶ ἀρχισε νὰ παίζῃ μετὰ τὸ βιολί του, ἐνῷ τὰ ζευγάρια μετὰ χαρὰς καὶ γέλοιο, ἐχόρευαν τώρα.

— 'Ο γέρος ἀπέφυγε τὰ στέρφη τὸ βλέμμα του καὶ νὰ τοῖς βλέπῃ ἡ γερὰ ἐκείνη τοῦ ἔκαμνε κακὸ στὴν πονεμένη ψυχὴ του. 'Εκείσε καὶ τὰ δάκρυά του ἔπεσαν ἐπάνω

κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ χαρακτῆρος του θεωρεῖ τὸ παράδοξον μίγμα τῆς βαθυτέρας μελαγχολίας καὶ τῆς φρικτοτέρας ἐπιπορευτικότητος. 'Ακόμη εἰς τὸν ἄνδρα ὡς μεγαλύτερον προτέρημα θεωρεῖ τὴν ἐλλειψιν μικροπρεπείας, διὰ τὴν γυναῖκα δὲ ἐκτὴς περισεύτερον τὴν μητρονίαν. Σύμφωνα ὁμολογεῖ ὅτι περισσεύτερον παντὸς ἄλλου πράγματος ἐπιθυμεῖ νὰ ἡδύνατο νὰ λύσῃ τὸ στήνισμα τοῦ κόσμου καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς. 'Οτι ἰδιαιτέρως ἀπεχθάνεται τὸ ἐλάττωμα τῆς μικροπρεπείας. 'Αναγνωρίζει εἰς προσφιλεστέρῳ του ἐνασχόλησις εἶνε νὰ γράφῃ δράματα καὶ θεωρεῖ ὡς μεγαλύτεραν του εὐτυχίαν τὸ νὰ μὴ μισθὴ κανένα καὶ νὰ μὴ μισθῇται ὑπ' οὐδενός. Προσθετεῖ ὅτι δὲ ἤθελε νὰ εἶνε δραματικὸς συγγραφεὺς, τοῦ ὅποιον τὰ ἔργα νὰ παίζωνται πάντοτε, φρονεῖ δὲ εἰς μεγαλύτεραν συμφουρὰ εἶνε τὸ νὰ μὴ εἶχῃ κανεὶς τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς συνειδήσεως.

— 'Εκτὸς αὐτῶν ὁ Στρίνδβεργ εἰδήλωσεν ὅτι προτιμᾷ νὰ μὴν εἶναι τὸς βόσκους τῆς Σκοκχόλμης, τὴν πατρίδα του ὅλην, ὅτι ἐκ τὸν χωμάτων προτιμᾷ τὸ ἴδιον τοῦ ἀμεθύτου καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τὴν κυκλαμῖν. 'Απὸ τὰ ἔφα τὴν πεταλὸν καὶ ἐκ τῶν βιβλίων τὴν 'Αγίαν Γραφήν, τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανοῦ τοῦ Σατωβριάν, τὸ Οὐράνιον 'Απόρητον τοῦ Στάντενβεργ, τοὺς 'Αθλοῦς τοῦ Οὐγκῶ, τὰ Παραμύθια τοῦ 'Αϊδερσεν, καὶ τὰς 'Αρμονίας τοῦ Βεργαδὲν δὲ Σαιντιέρ.

Εἰς τὰς προτιμήσεις του αὐτὸς ἐπροσέθεσεν ὅσον ἀπορρᾷ τὰς εἰκόνας τὰ Τορεῖα τοῦ Ρουσσῶ καὶ τὴν Νῆσον τῶν Νεκρῶν τοῦ Μπαίλιν, εἰς τὴν μουσικὴν δὲ τὰς Σονάτας

στὸ κουφάρι τοῦ βιολιῦ του. Κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε ὁμοῦ. 'Αλλὰ τὸ βιολί του ἐσκόρπιζε μέσα ἐκεῖ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν.

— Γέρω, μήπως ἐκουράστηκες;

— 'Ὅχι! σὰς παίζω δὲ κι' ἂν θέλετε!

— Γέρω, θέλεις ἕνα ποτηράκι κρασί;

— 'Θά προτιμοῦσα νὰ φάγω! εἶμαι γηιστικός!

— Καλὰ. Νά, πᾶρε νὰ φῶς γέρω. 'Αλήθεια φαίνεται πῶς πεινᾷς!

— 'Εἶνε, γιατί περπατοῦσα γλήγωρα, γιὰ νὰρθω!

— 'Α! γι' αὐτὸ;... Καλὰ! παῖξε μας, τώρα κι' ἕνα τσάμικο.

Κι' ὁ γέρος ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ ἀκατάπανστα. Τὸ δοξάρι δὲ ἔλαγε καλῶς, πῶς ἀνεβοκατεβαίνῃ μοναχὸν του, ἐπάνω στὴς χορδῆς, σὰν ἕνα ἄλογο τυφλωμένον, πῶς τρέχει καθημερινὰ ἐπάνω στὸν ἴδιον δρόμον, χωρὶς νὰ τὸ νοιάζῃ. Μὰ ἔξαφνα, ἡ γλυκαὶ φωνὴ τοῦ βιολιῦ ἤλλαξε τὸν τόνον τῆς ἡ ψυχὴ τοῦ γέροντος Θάνου ἐταξείδευε μακριὰ. εὐρίσκειτο ἐκεῖ κοντά σὲ ψυχρὸ σῶμα τῆς γερᾶς του, πῶς τὸ εἶχε ἀφήσει ἔρημον, μέσα στὸ φτωχικὸ σπῆτι.

— 'Ε! γέροντα! τί εἶν' αὐτὸ πῶς παίζεις λοιπόν; ὅδε νὰ μᾶς κάνεις νὰ κλαίμε, σὰν καὶ σένα;

Κι' ὁ γέρος ἐνὶνέχθηκα, σὰν νὰ εἶχε ἐυπνήσει ἐπὶ κάποιον ὄνειρον. 'Εἶχε ξεχάσει πῶς βρισκότανε μέσα στὸ γάμο.

— Συγχωρεσάτε με! συγχωρεσάτε με! Παίζω δὲ θέλετε!

Καὶ ὅταν ἐφθασον μεσάνυχτα, ὁ γέρος ἔφυγε καὶ τοῦ ἔδωσαν μοναχὰ δύο εἰκοσιπεντάρινα! τὸ τρίτον δὲν τοῦ ἔδωσαν ἦτο ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτιλίου ἀρχόντος!

Μέσα στὸ μαῦρον σκοτάδι τῆς νύκτας, ὁ γέρος Θάνος μετὰ τὸ βιολί στὴν ἀγκυλιά του, ἐπερπατοῦσε βισσιτικὸς πάλιν, γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν γυναῖκα του, πῶς δὲν τὸν ἐπεριμένα πειά!

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— Τίποτε.

— 'Εἶνε, ἀγαπητὴ μου Λούκιε, ἐπανάλαβε καὶ πάλιν. Αὐτὸς εἶνε ἕνας θαύματος τῆς τέχνης σου, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ ἐορτασθῇ.

— 'Αλλὰ πρὶν μᾶς διακόψουν ἐλθε εἰς τὴν ἀγκυλίαν μου.

Καὶ τὸν ἐφίλησε μ' εὐγνωμοσύνην.

— 'Ο Λούκιος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρξεν εὐτυχής. 'Εχαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του καὶ ἀνελογίζετο τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ τύραννος.

Μετὰ τὸ φίλημα ὁ βασιλεὺς ἐκτύπησε τὸν ἀργυρὸν δίσκον.

— 'Ο φρουροὶ ἐνεαγίνισαν.

— Φέρετέ μου οἶνον... 'Ο καλὸς μου Λούκιος πρέπει νὰ εὐθυμῇ.

Οἱ θεράποντες παρενεύθησαν ὅτι ἐντὸς τοῦ κοιτώματος τοῦ ἐξήτει ὁ βασιλεὺς οἶνον, ἀλλ' ἐννοεῖται, ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγήν.

Εἰς τὸν ὀλίγον μετεκομίσθη εἰς τὸν κοιτῶνα τράπεζα καὶ ἀνάκλιτρα καὶ ἀδέσματα ὀρεκτικά. 'Ὅταν εἰσῆλθαν οἱ οἰκονόμοι ἐφθῆνοι καὶ αἱ αὐλητρίδες, ἐκ τῶν ὁποίων καμμία δὲν εἶχε ἡλικίαν μεγαλύτεραν τῶν 18 ἐτῶν, στεφανωμέναι με φύλλα ἀμπέλου καὶ λευκὰς μαργαρίτας, ὁ Διονύσιος ἐφώνησεν:

— 'Ὅχι, ὄχι... σιγῇ! 'Αφῆσατέ με τοὺς κρατήρας πλήρεις καὶ φέγετε ὅλοι. 'Εθέλωμεν νὰ μείνωμεν μόνον.

Ἀπεκομίσθησαν ἐν νέον, ἐκλείσθησαν αἱ θύραι καὶ ὁ βασιλεὺς ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Λούκιον.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀσβεῖς εἰς τὴν ἐστὶν μας. Προτιμῶ νὰ οἰνοχόσω μόνον μου, παρὰ νὰ μοῦ δεσμεύῃ τὴν χαρὰν ἢ παρὰ τῶν ἄλλων.

— 'Αν μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ βασιλεὺς οἰνοχόσω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Λούκιος προχωρῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν ἀργυρὸν κρατήρα.

— 'Ὅχι, φίλε μου, εἶπε δὲ καὶ οἰνοχόσω μόνος μου. Σὺ, λάβε τὴν θέσιν σου. Καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ ἐν ἀνάκλιτρον.

— 'Ο Λούκιος ἐκείσθη, εἰς ὁ βασιλεὺς ἡ γέφυρ καὶ ἐπλήρωσε τὰ κύπελλα μέχρι στεφάνης.

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ Διονύσιος διεσκέδαζε χωρὶς τὴν ποικιλίαν τῶν χορῶν καὶ τὴν ἀνάλυσιν.

Καὶ ἦτο συνεπῶς ὀλίγον πλημικὴ ἡ διασκέδασις τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅπως περιωρίζετο εἰς θαυμασμοὺς διὰ τὸ δημιούργημα τοῦ Λουκίου, δὲ κατ' ἡμέραν δὲ ἀνιστά, ἂν δὲν εἶχε φροντισεῖ ἐγκαίρως τὸν βασιλεὺς νὰ τὴν κραταίωσιν πολὺ ἐνδιαιρέσων.

Πράγματι, μετὰ τὸ πρῶτον ποτήριον τοῦ οἶνου, ὁ Λούκιος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μεγάλην ταράχην.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἡ δυσφορία μεταβιβάθη εἰς ὁμοῦ πόνο, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπάρατταν νὰ σπλάγχνα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

τοῦ ἐφάνη δὲ ἀσταμάτηται οἱ πόνοι.

— Μιανε, βέλχε, βέλχε, ἐνῷ ἐσφίγγοντο οἱ γρόνοι του καὶ οἱ δόντες του, καὶ ἐπατήγοντο οἱ πόνοι τοῦ θανάτου... Δὲν με ἀκούει κανεὶς;... Τὸ πρῶτον λατομεῖον...

— 'Αλλὰ οἱ πόνοι τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐκοψαν τὴν φωνὴν καὶ ἡ παλὴν τοῦ θανάτου τοῦ ἐσφράγισσε μετ' ὀλίγον, διὰ πάντας, τὰ χεῖλη.

Αὐτὸ ἦτο τὸ περιώνυμον ἐπρότερον λατομεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἀδμήθη ὁ Φιντίας, μόλις ἐνεαγίνθη.

— 'Ὅταν τὸ ἐμαθεν ὁ Δάμων ἐσκέφθη, κατ' ἀρχάς, νὰ σπεύσῃ ἀμέσως ἐκεῖ.

— 'Αλλὰ κακοῦς ὅπως ἦτο ἐκ τοῦ συνεχοῦς ταξείδιον, τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν σιγῶν, ἐφθῆνεν, ἐφθῆνεν δὲ ἂν ἐνεαμύνετο καὶ ὑπεβάλλετο εἰς ἀνακοίσεις, δὲν θὰ ἀντείχετο ἐκ τοῦ κομᾶτος. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν οἶκον του.

— 'Εκεῖ ἀνεπαύθη καὶ συλλέγειν ὀλίγον καὶ μόνον τὸ ἀπόγευμα ἀπεφάσισε νὰ ἴδῃ τὸν Φιντίαν.

Μετῆρ εἰς τὸ λατομεῖον καὶ ἐπλησίασε τὸν ἀρχηγὸν τῶν φυλάκων.

— 'Ὅταν ἐμαθεν ὁ Δάμων, τοῦ εἶπε, καὶ ζήτησεν ἀδελφὴν νὰ συναγῇ τὸν φίλον μου Φιντίαν, ὁ ὅποιος κρατεῖται ἐδῶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Εἰς τὸ ἀκουσὰν τοῦ διόμιστος τοῦ ἀξιωματικὸς ἐδορυβήθη, διότι ἐγνώριζε καὶ αὐτὸς τὴν ἰστορίαν τῆς ἀσθένειας.

— 'Εκαμε λοιπὸν τὴν σκέψιν νὰ τὸν κρατήσῃ, ὥς οἱ ἐφορήθη ὁ βασιλεὺς, καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν σκέψιν του ταυτὴν εἶπε πρὸς τὸν Δάμωνα.

— Νὰ ἴδῃς τὸν Φιντίαν ζήτησ; Περιμένα ἐδῶ. Καὶ τοῦ ὑπέδειξε ἕνα μέρος, ὅπου ἦσαν οἱ φρουροὶ ἔξω τοῦ λατομεῖου.

Τὸν ἔβλεπε δηλαδὴ ὑπὸ φρουρᾷ καὶ ἔσπευσαν νὰ διαμνησθῇ εἰς τὸ ἀνάκλιτρον τὸ γεγονός.

— 'Ο Διονύσιος δὲν ἔδωκε διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβουν ἀλλὰ μόνον τὴν ἀδελφὴν νὰ συναγῇ τὸν φίλον μου Φιντίαν, ὁ ὅποιος κρατεῖται ἐδῶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Τοῦτο δὲ ὅταν νὰ ἐξακριβώσῃ καλλιτέρῳ τὴν ἐφορᾶν οἱ ἀσβεῖς, αὐτοὶ καὶ ἂν ἐκινδύνευον εἰς αἰτίας των.

Καὶ χωρὶς χρονοτριβῆν ἐσπευσεν εἰς τὸν κοιτῶνα του, διὰ ν' ἀνασθῇ καὶ νὰ εἰσέλθῃ, κατὰ τὴν πρώτην τὸν συναγῇ.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐμπήσαν μέσα.

χόρως καὶ ὁ Δάμων τὸν ἡκολούθησεν.

Εἰσῆλθαν τότε εἰς τὸ μελαγχολικὸν σπήλαιον, τὸ φωτισμένον ἀμύδρως, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὁποῦ ἐπὶ ἐνῶς ἀκαταγέστατον λίθον, ἐκάθητο εἰς ἀνθρώπος.

— 'Εσὺ ὁ φίλος σου, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς πρὸς τὸν Δάμωνα καὶ ἀπεμαρτύρησεν διὰ τὸν τοῦ ἀφῆσθαι μόνους.

— 'Ο Φιντίας δὲν ἐγνώριζε τίποτε διὰ τὴν ἀφῆσθαι τοῦ Δάμωνος, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον δὲν ἐφάνταζετο ποτὲ δὲ τὸν ἐπανεβλεπε.

— 'Αἱ αὐτὰν τὰ προσφιλέστερά του πρόσωπα ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μητέρα καὶ ὁ φίλος ἦσαν πλέον νεκροί, καὶ ἐπειδὴ ἐκείνους νεκρὸν τὸν αὐτὸν του, τὰ ἐφάνταζετο τὸσο μακριὰ, ὥστε νὰ μὴ ἐλπίσῃ πλέον νὰ τὰ ἐπαιδῇ.

— 'Ὅς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ μητέρα του δραπέτευσε ἀπὸ θαλασσοῦντος ἵσως ὡς συνέγονος του, πρὸ πάντων δὲ ὁ Δάμων, ὁ ὁποῖος συνέπρεξεν εἰς τὸ ἐγκλήριον του θὰ ἐπαγῇ-χοινο ποτὲ εἰς τὰς Συρακούσας;

— Διὰ τοῦτο ἐσπῆν ἡ σκέψιν τὸν ἀξιωματικὸν νὰ προσφέρῃ τὴν λέξιν «φίλος» μολοντὶ εἶχε συνειδήσει εἰς τὴν βραχείαν του ζωὴν νὰ γνωρίζῃ ἕνα μόνον φίλον, πάλιν δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του τὸν Δάμωνα.

— 'Εκεῖνος ὁμοῦ ἔσπευσεν καὶ τὸν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκυλάς του, καὶ τότε μόνον ὁ Φιντίας ἀνεγνώρισε τὸν Δάμωνα καὶ ἤρπασεν νὰ κλάουν καὶ οἱ δύο μετὰ λυγμούς, εἰς ὁ τελευτῶν ματαίως ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ τὰς ἐκφρασεῖς των.

— 'Ὅταν ἐξημέρωσε, οἱ πρῶτοι διαβάται τοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέροντος Θάνου, εἶδαν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, καὶ ἐ

Ο Αυτοκράτωρ τῆς Ρωσίας συνερχόμενος με τὸ ἐπιτελεῖόν του καὶ μελετῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς τελευταίας προόδους τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου.

Φωτογραφία θαλασίων ζώων πλεόντων εἰς τὰ βάθη τῶν ὁρίων. (Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἀπὸ ὑποβρύχιον πλεόν ὑπὸ τὸ ὕδωρ).

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Ἀσκοτὶδ εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον, παρατηρῶν ἓνα πλῆθος βομβῶν κεκαλυμμένων με εἰδικὰ περιβλήματα, τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψαν οἱ Γερμανοὶ ὑποχωροῦντες.

Ἀυστριακὸς αἰχμάλωτος, νοσηλευόμενος εἰς ἓνα συμμαχικὸν νοσοκομεῖον

Πῶς προετοιμάζονται αἱ ὁβίδες ὑπὸ Γάλλων χημικῶν καὶ μιᾶς ἐπιστήμονος κυρίας.

— 'Ομιλήσατε ελεύθερα, κ. Μπουλεθάρ. Σας γχωρῶ, διότι εἰσθε ὁ πρῶτος ἀπ' ὅλων, ὅστις

Νὰ ἐμπιστευθεῖσαι πρὸ πάντων ἐκεῖνον ὁ-
 ρίς δὲν ἐπεζήτησε δοῦλως νὰ μάθῃ τὸ μυ-
 στικόν σου.

Βοηθάνιος

δομου εινε οι Ρωσσοι και δευτεροι οι Αγγλοι. Εις την Ρωσσίαν καταναλισκεται πο-
τότης τείου κατ' έτος φθάνουσα τὸν μέγαν

τοῦ κάνει τὴν νοικοκυρὰ
τὴν ἀγαποπλάσμεν.

Περὶ τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ τῆς ἀπολλωνίας
καὶ πρὸς ἀνατολὰς κεῖται ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα

αχιδίου. Πάρε

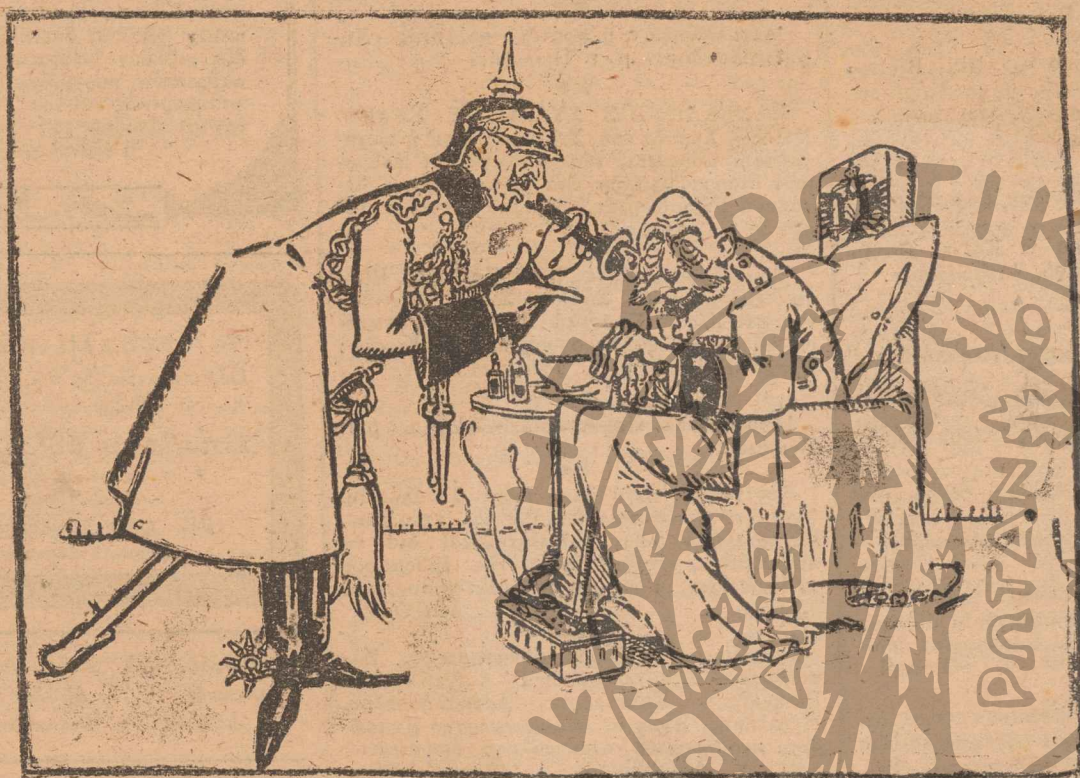
Ἡ πολιτικὴ εἶνε ἐπιστήμη ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρώπου συντήρησιν, τήν τε δὲ σθητικομένην ἐπὶ

ποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τί όνειρεύονται να πάρουν οί Βούλγαροι ?

— Όπως πάμε μια μόνη διέξοδος υπάρχει : ή ειρήνη...
 — Πιστεύω όμως ότι τώρα ούτε αυτή ή διέξοδος υπάρχει. Καί αυτή
 είναι εις χείρας των Συμμάχων.